

Неверъ, поискватъ да видятъ прочутия папагалъ. Нантъ моли Неверъ да му прати на гости Зелень-Зелень.

Визитандинкитъ отъ Неверъ сж наскърбени при мисълта, че тѣхниятъ пансионеръ ще ги напустне. Ще понесе ли той пѣтя на отиване и връщане? Ще бжде ли добре гледанъ? Най-после тѣ отстѣпватъ. Заминаването е решено, но при условие, че Зелень-Зелень ще стои само петнадесетъ деня въ Нантъ.

Ето го, че тръгва отъ обителта, придруженъ отъ три сестри; другитѣ инокини и пансионеркитѣ сж на площадката

на външната стълба и тѣжно махатъ своитѣ кърпички въ знакъ на прощаване.

*
**

Пристигатъ на кораба. Инокинитѣ съ горещи сълзи плачатъ. Зелень-Зелень, въ своята хубава червена клетка е сжщо така натѣженъ, че напуска своята скѣпа обителъ.

Инокинята повѣрва нашия юнакъ на лодкаря, който е сѣкашъ замаянъ отъ възторгъ предъ хубостта на пѣтника. После тя отправя къмъ папагала тия по-

следни порѣчки: „Не забравяй, Зелень-Зелень, добритѣ думи, които те научихме! Бжди винаги достоенъ за обителта, дето си възпитанъ! Не слушай лошитѣ съвети! Нека нашитѣ сестри отъ Нантъ те обикнатъ и кажатъ, че въ Неверъ си получилъ добро възпитание!“

Зелень-Зелень слуша съ внимание тия съвети и обещава да ги не забрави. Папагалска клетва!

*
**

Корабътъ, който отнася Зелень-Зелень, слиза по Луара. Всички пѣтници лудѣятъ по Зелень-Зелень; той ги поучава съ своитѣ думи; смѣтатъ го за мждъръ и уменъ папагалъ.

Трима драгуни (войници), които се връщатъ отъ своя полкъ, се разговарятъ често съ него, даватъ му лешници и го учатъ да произнася думи, които той не е знаелъ до тогава.

Ето че отъ Орлеанъ Зелень-Зелень започва да подхвърля военни заповѣди: „Саби вѣнъ! Пълнѣ . . .!“ Той се вълнува върху клетката си и прилича на младъ новобранецъ.